

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v trestní věci obžalované V■■■■ F■■■■, rozené P■■■■, narozené ■■■■ v ■■■■, při veřejném zasedání konaném dne 30. září 2021,

takto:

Odvolání obžalované V■■■■ F■■■■ proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 28. 6. 2021 sp. zn. 32 T 105/2020 se jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem citovaným ve výroku tohoto usnesení byla obžalovaná uznána vinnou přečinem podle § 147 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, kterého se měla dopustit tím, že dne 20. 7. 2019 v době kolem 10:05 hodin, v okrese Plzeň – město, na vozovce silnice II/231 ve směru od obce Zruč – Senec k městu Plzeň řídila osobní motorové vozidlo zn. Peugeot, typ 205, RZ: ■■■■■, přičemž v prostoru cca 370 m za kruhovým objezdem přejela z nezjištěných důvodů částečně do protisměrné části vozovky, čímž porušila ust. § 11 odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů, kde se v tu dobu nacházelo protijedoucí vozidlo zn. Škoda, typ Fabia, RZ: ■■■■■, řízené poškozeným MUDr. D■■■■ M■■■■, nar. ■■■■■, v důsledku čehož došlo ke střetu obou vozidel levými zrcátky, na který obžalovaná nijak nereagovala a s vozidlem pokračovala v jízdě, a poškozený MUDr. M■■■■ na nastalou situaci reagoval snahou odvrátit čelní střet obou vozidel a strhl jím řízené vozidlo doprava, čímž došlo k bočnímu střetu jím řízeného vozidla s kovovými svodidly umístěnými vedle vozovky a následnému odražení vozidla zpět na vozovku, a to až do protisměru, kde došlo k čelnímu střetu s osobním motorovým vozidlem tovární zn. Nissan, typ Micra, RZ: ■■■■■, jedoucím ve směru od obce Zruč – Senec k městu Plzeň řízenému poškozenou V■■■■ N■■■■, nar. ■■■■■, v důsledku střetu obou vozidel bylo vozidlo Nissan odraženo do příkopu vedle vozovky, přičemž poškozená N■■■■ následkem dopravní nehody utrpěla masivní krevní ztrátu, zlomeninu druhého krčního obratle, zhmoždění plic s nutností zavedení drenáže, mnohočetné zlomeniny žeber, konkrétně 2. – 10. vlevo a 1. – 10. vpravo, zlomeninu hrudní kosti, roztržení jater, mnohočetné zlomeniny bederní páteře a pánve, mnohočetné zlomeniny stehenní kosti levé dolní končetiny, mnohočetnou zlomeninu kostí bérce pravé dolní končetiny s nutností amputace pravé dolní končetiny ve stehně, mnohočetné zlomeniny lýtkové kosti levé dolní končetiny, zlomeninu česky levé dolní končetiny, zlomeninu loketní kosti levé horní končetiny a zlomeninu kosti vřetenní pravé horní končetiny, kdy hospitalizována byla ve Fakultní nemocnici Plzeň na různých odděleních od 20. 7. 2019 do 17. 12. 2019 a po celou dobu hospitalizace byla odkázána v běžných úkonech na pomoc zdravotnického personálu (nejméně do 28. 8. 2019 byla odkázána i na plicní ventilaci), spolujezdec z vozidla Nissan poškozený V■■■■ A■■■■ B■■■■, nar. ■■■■■, utrpěl mnohočetné zlomeniny žeber, konkrétně 5. žebra vpravo a 5. – 10. žebra vlevo, zhmoždění plic, zlomeninu hrudní kosti, drobnější poškození pravé horní a pravé dolní končetiny, tržnou ránu pravého obočí, kdy v důsledku popsaných zranění byl hospitalizován ve Fakultní nemocnici Plzeň od 20. 7. 2019 do 25. 7. 2019, přičemž po dobu hospitalizace byl rovněž odkázán na pomoc zdravotnického personálu v běžných úkonech, a poškozený MUDr. D■■■■ M■■■■ utrpěl zhmoždění plic a krční páteře s hospitalizací ve Fakultní nemocnici v Plzni od 20. 7. 2019 do 22. 7. 2019 bez omezení v obvyklém způsobu života.
2. Okresní soud uložil obžalované za uvedené jednání podle § 147 odst. 2 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání dvou roků, jehož výkon jí za použití §§ 81 odst. 1 a 82 odst. 1 trestního

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.

zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání dvou roků.

3. Dále okresní soud uložil obžalované trest zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu čtyř roků, a to podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku.
4. Soud prvního stupně rozhodl také o náhradě škody, když uložil obžalované podle § 228 odst. 1 trestního řádu, aby nahradila Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR škodu ve výši 2.560.856 Kč, poškozené paní V. N. škodu ve výši 78.703 Kč a nemajetkovou újmu ve výši 7.000.000 Kč a konečně poškozenému MUDr. D. M. škodu ve výši 35.337,50 Kč.
5. Poškozený V. A. B. byl pak s uplatněným nárokem na náhradu škody odkázan na občanskoprávní řízení podle § 229 odst. 1 trestního řádu a poškozená V. N. byla podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázána se zbytkem uplatněného nároku na občanskoprávní řízení.
6. Proti uvedenému rozsudku podala obžalovaná v zákonné lhůtě odvolání, které směřuje proti výroku o vině, tedy proti všem výrokům rozsudku. Odvolání bylo zdůvodněno prostřednictvím jejího obhájce. Poukazuje se na to, že výpovědi svědků nejsou jednoznačné, pokud jde o výpověď svědkyně H., ten si v podstatě nic nepamatuje a není pravda, že svědkyně B. si na jízdu vozidla obžalované pamatuje velmi dobře, neboť její popis celého nehodového děje je nepřesný a částečně zmatený, když uvedla, že co si pamatuje, je to, že auto obžalované přejíždělo přes středovou čáru. Když byla ovšem dotázána, že na komunikaci žádná středová čára není, tak nedokázala přesně určit, jak moc mělo být vozidlo obžalované v protisměru, jenom uvedla, že to tak asi odhadla podle svého vozidla. Z výpovědi svědkyně B. nevyplývá tvrzení svědka řidiče MUDr. M. o vybočení jeho vozidla po škrtnutí zrcátka na krajnici vozovky a navíc oba tito svědci uvedli, že viděli „odlézat“ zrcátko, avšak nedokázali určit, jakému vozidlu mělo patřit. Podle znalce uvolnění skleněné části zpětného zrcátka je velice nepravděpodobné a muselo k němu dojít až následně.
7. Obžalovaná má tedy pochybnosti o věrohodnosti výpovědi obou shora uvedených svědků a namítá dále, že podle svědkyně B. několikrát, tedy minimálně dvakrát před střetem přejela do protisměru, z čehož ovšem vyplývá, že pokud by řidič vozidla Škoda Fabia MUDr. M. sledoval řízení, musel by způsob jízdy vozidla obžalované zaregistrovat daleko dříve a mohl tomu přizpůsobit svoji rychlost a styl jízdy.
8. Namítá se také, že kontaktem zpětných zrcátek vozidel obžalované a poškozeného svědka M. nedošlo k odhození nebo vychýlení vozidel z jejich pohybu a podle názoru obžalované následnému střetu s vozidlem poškozené N. šlo zabránit v případě, že by řidič MUDr. M. setrval v kontaktu s pravými svodidly do zastavení bez snahy o korekci řízení vlevo. Právě snahou tohoto řidiče o korekci řízení se dostalo vozidlo MUDr. M. do protisměru. Konstatuje se, že podle znalce v době střetu se nenacházelo vozidlo obžalované v pravé polovině vozovky a dále se uvádí, že svědek MUDr. M. poprvé vypovídal až před vyšetřovatelem Policie České republiky po zahájení trestního stíhání, kdy měl již možnost seznámit se se závěry znaleckého posudku, takže obžalovaná je přesvědčena, že jeho vyličení nehodového děje je účelové. Nelze vyloučit, že řidiče MUDr. M. mohl postihnout např. mikrospánek nebo že se nevěnoval řízení. Nelze tedy podle obžalované na základě znaleckého posudku a jeho doplnku vyvrátit její verzi. Podle ní řidič MUDr. M. reagoval neadekvátně a nezkušeně na nastalou dopravní situaci.
9. Pokud jde o otázku trestu, namítá se zejména nepřiměřenost trestu zákazu řízení všech motorových vozidel, když výměra byla stanovena na čtyři roky a soud zdůvodnil uložení tohoto trestu v uvedené výměře tím, že je třeba eliminovat co nejdříve vysokou nebezpečnost obžalované v silničním provozu. Obžalovaná uvádí, že si uvědomuje, že svým jednáním přispěla ke způsobení neodčinitelných následků zejména vůči poškozené N., nicméně se neztotožňuje se závěrem, že by představovala vysokou hrozbu v silničním provozu.

10. Navrhuje se tedy v závěru odvolání zrušit napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), e) trestního řádu a věc vrátit soudu k novému projednání a rozhodnutí, eventuálně se navrhuje, aby byla obžalovaná postupem podle § 226 písm. a) či c) trestního řádu zproštěna obžaloby.
11. Když Krajský soud v Plzni jako soud odvolací přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, stejně jako řízení, které mu předcházelo, přihlížející přitom k vadám, které jsou v odvolání obžalované napadenému rozsudku vytýkány, dospěl k závěru, že odvolání obžalované důvodné není. Především je třeba uvést, že okresní soud provedl dokazování v dostatečném rozsahu, tak jak to vyplývá z ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, tedy v rozsahu, na základě kterého mohl zjistit správný a úplný skutkový stav, což se také stalo, neboť byl zjištěn skutkový stav bez důvodných či reálných pochybností. Pokud jde o rozsah dokazování, tak je třeba navíc připomenout jednak to, že strany, tedy ani obžalovaná, žádné doplnění dokazování nenavrhovaly a také především to, že to byl právě soud prvního stupně, který sám doplnil dokazování, když nechal vypracovat doplněk znaleckého posudku z oboru dopravy, což je v této trestní věci nepochybně jeden z rozhodujících důkazů.
12. Všechny důkazy byly pak provedeny před soudem prvního stupně v souladu s trestním řádem a okresní soud poté provedené důkazy hodnotil. Hodnocení důkazů je pak vyjádřeno v odůvodnění napadeného rozsudku.
13. Hodnocení důkazů je přitom ve výlučné kompetenci soudu prvního stupně, tedy toho soudu, před kterým byly důkazy provedeny. To vyplývá ze zásady ústnosti a bezprostřednosti a má to význam především, pokud jde o výpovědi jak obžalované, tak svědků, neboť soud prvního stupně mohl posoudit tyto výpovědi, když při přednesu výpovědi tyto osoby viděl a mohl je tedy sledovat. Přitom soud prvního stupně dospěl k závěru, že považuje právě dvě výpovědi za rozhodující a také za věrohodné, a to konkrétně výpovědi svědků MUDr. M. [REDAKCE] a svědkyně B. [REDAKCE].
14. Zvláště pak u svědkyně B. [REDAKCE] je třeba zdůraznit, že ta na rozdíl od svědka MUDr. M. [REDAKCE] nebyla účastníkem uvedené nehody a soud správně uvádí, že neměla žádný zájem, aby vypovídala ve prospěch kteréhokoliv účastníka dopravní nehody. Velmi podstatné je pak to, co okresní soud zdůrazňuje v odstavci pod číslem 2 odůvodnění napadeného rozsudku, tedy že právě výpovědi těchto dvou svědků korespondují zcela se znaleckým posudkem z oboru dopravy a s jeho doplněním, když navíc byl znalec u soudu samozřejmě i osobně vyslechnut.
15. Podle názoru odvolacího soudu tedy hodnocení důkazů, tak jak je projevováno v odůvodnění napadeného rozsudku, nelze nic vytknout, odůvodnění rozsudku je v tomto směru vyčerpávající, zabývá se všemi možnými variantami dopravní nehody, a to především na základě toho, k jakým závěrům došel znalec z oboru dopravy Ing. Kešner, hodnocení důkazů je dostatečně podrobné, konkrétní, jednotlivé důkazy, ze kterých byla vyvozena vina obžalované, na sebe logicky navazují, takže hodnocení důkazů rozhodně není ani vnitřně rozporné.
16. Za takové situace pak odvolací soud nemůže do hodnocení důkazů, které bylo provedeno soudem nalézacím, žádným způsobem zasahovat.
17. Podle názoru odvolacího soudu se soud prvního stupně touto věcí zabýval velmi podrobně a zodpovědně, jak bylo již konstatováno, nechal i doplnit znalecký posudek z oboru dopravy a závěry znalce včetně doplnku znaleckého posudku jsou jasně popsány v odůvodnění napadeného rozsudku, a to v částech pod body 5 a 6.
18. Pokud jde tedy o skutková zjištění, stejně jako pokud jde o právní kvalifikaci, nezjistil odvolací soud žádné pochybení ani v hodnocení provedených důkazů ani při aplikaci příslušných ustanovení trestního zákoníku, když okresní soud vysvětlil všechny znaky přečinu podle § 147 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku včetně porušení důležité povinnosti a včetně těžké újmy na zdraví.
19. Pokud jde o uložený trest, i tento výrok je soudem prvního stupně dostatečně konkrétně zdůvodněn, když okresní soud správně přihlížel především k tomu, že obžalovaná dosud nebyla

nikdy soudně trestána, a proto ji i přes fatální následky této dopravní nehody uložil mírný výchovný trest, tedy podmíněný trest odnětí svobody, a to v trvání dvou roků, což je stále trest uložený v dolní polovině zákonné trestní sazby, neboť obžalovaná byla ohrožena trestem odnětí svobody od šesti měsíců do čtyř let, a to za situace, že nehodu zavinila výlučně sama svým jednáním a nebyla tedy zjištěna spoluvina žádného dalšího účastníka silničního provozu. Vzhledem k tomu, že obžalovaná je osobou netrestanou, byl jí správně výkon trestu podmíněně odložen a i v tomto směru rozhodně nešlo o stanovení nepřiměřeně dlouhé zkušební doby, neboť okresní soud stanovil zkušební dobu v trvání dvou roků, když spodní hranice zkušební doby je jeden rok. Rozhodně tedy nelze říci, že by tento trest byl nepřiměřeně přísný.

20. Pokud jde o další trest, tedy trest zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu čtyř roků ve smyslu § 73 odst. 1 trestního zákoníku, i tento trest byl uložen v dolní polovině zákonné trestní sazby, neboť obžalovaná byla ohrožena trestem v trvání od jednoho roku do deseti roků. Okresní soud správně konstatuje, že tento trest, tedy trest zákazu činnosti, je z hlediska ochrany společnosti mnohem důležitější a podstatnější a odvolací senát musí k tomuto druhu trestu a jeho výměře dále připomenout, že bylo přihlédnuto i k tomu, že obžalovaná vlastní řidičské oprávnění několik desítek let a v kartě řidiče má pouze dva záznamy o drobnějších přestupcích, naposledy z roku 2011. Její jednání, a to bezdůvodné přejetí do protisměru nepochybně v důsledku její nepozornosti, znamenalo ovšem naprosto zásadní porušení pravidel silničního provozu, jak na to poukazuje i okresní soud a jestliže při nehodě, kterou zavinila obžalovaná výlučně sama, došlo ke způsobení již popsaných fatálních následků trvalého charakteru a i vzhledem k přístupu obžalované ke způsobeným následkům, na který rovněž poukazuje okresní soud, neboť obžalovaná se nikomu z poškozených ani neomluvila ani neučinila jakékoliv kroky k náhradě škody, pak uložený čtyřletý trest zákazu řízení všech motorových vozidel je zcela namístě a nelze ho označit za nepřiměřeně přísný.
21. Pokud pak jde o výroky o náhradě škody, respektive nemajetkové újmy, tak i tato část výroku napadeného rozsudku je velmi podrobně zdůvodněna na stranách 8 až 11 a odvolací soud k tomu nemůže mít žádné výhrady. Odvolací soud se tedy ztotožňuje s napadeným rozsudkem ve všech jeho výrocích včetně odůvodnění těchto výroků.
22. Pokud jde o námítky uplatněné ze strany odvolatelky, tedy obžalované, tak pokud poukazuje na určité rozpory ve výpovědích nebo nepřesnosti ve výpovědích svědků MUDr. M. [REDAKCE] a J. [REDAKCE] B. [REDAKCE], nejde o podstatné údaje, když rozhodující je, že oba tyto svědci jednoznačně a opakovaně uvedli, že auto obžalované se dostalo do protisměru, na to musel reagovat svědek MUDr. M. [REDAKCE], čímž došlo ke kontaktu jeho vozidla se svodidly a pokud pak tento řidič korigoval řízení směrem vlevo, tak k tomu musí odvolací soud konstatovat, stejně jako to uvedl i znalec z oboru dopravy, že jde o reakci zcela přiměřenou a logickou a nelze tedy považovat jednání řidiče M. [REDAKCE], který se musel vyhýbat vozidlu obžalované, které bylo zhruba jeden metr v protisměrném jízdním pruhu, za jednání, které by bylo možné označit jako spoluvinu na vzniklé dopravní nehodě. V tomto směru je odvolací soud zajedno právě i se závěry znaleckého posudku z oboru dopravy Ing. Kešnera, ke kterému je třeba navíc konstatovat, že podle zkušeností odvolacího senátu jde o velmi zkušeného a také kvalitního znalce a také jeho posudek včetně doplňku je velmi pečlivě zpracován a závěrům tohoto posudku nelze rozhodně nic vytknout. Z žádného důkazu totiž nevyplývá, že by se řidič MUDr. M. [REDAKCE] nevěnoval řádně řízení, naopak ze znaleckého posudku z oboru dopravy vyplývá, že se řízení věnoval a reagoval samozřejmě na pohyb obžalované v protisměru ještě předtím, než došlo ke střetu jejich zpětných zrcátek.
23. Námítky uplatněné v odvolání jsou tedy podle názoru odvolacího soudu irelevantní, když odvolací soud, jak bylo již opakovaně konstatováno, se ztotožnil zcela s napadeným rozsudkem ve všech jeho výrocích s tím, že nezjistil žádné pochybení v hodnocení důkazů a že všechny výroky soudu prvního stupně, tak jak jsou uvedeny v rozsudku, jsou také řádně, logicky a vyčerpávajícím způsobem zdůvodněny.
24. Nezbylo tedy, než odvolání obžalované jako zcela nedůvodné zamítnout postupem podle § 256

trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 30. září 2021

JUDr. Eduard Wipplinger v. r.
předseda senátu